

E D E B İ Y A T / H İ K Â Y E

Tıkabasa

Işın Beril Tetik

Dulavrat Çorbasi*

Mengene misali kocaman bir el acımasızca bileğini kavrayıp etini çürüterek, önce güçlü bir çekiş, ardından şiddetli bir itişle vücudunu arkaya doğru savurdu. Genç kadının patlak dudaklarının arasından tek bir itiraz dahi çıkmadı. Odağını kaybetmiş gözlerini kaplayan pusun ardından, artık tanıyamadığı yüzü gördü. Hiddetle çarpılarak bir canavara dönüşmüş o yüz giderek uzaklaşıyordu.

Aslında yüz uzaklaşmıyordu. Kadın düşüyordu. Geriye doğru. Külçe gibi.

Sırtı vücudunun bütün ağırlığıyla yere yapıştığında, ciğerlerindeki havanın kenetlenmiş dişlerinin arasından kurtularak garip bir tıslamayla boşaldığını işitti. Düşüşün ivmesiyle başı geriye savrulmuş, beynini zangırdatan bir şiddetle kalorifer peteğine çarpmıştı. Kafatasında yankılanan, iç kaldıran çatırtıyla birlikte, bu sefer işinin bittiğini düşündü. Bu defa kurtulamayacaktı.

Başındaki yarıktan akan sıcacık kan saç diplerini gıdıklayarak şakağına süzülürken, içinden gülmek geldi. Zihninin ardında gittikçe büyüyen kapkara bir bulut, benliğini ele geçirmeye hazırlanıyordu.

Genç kadın buna minnet duydu. Çünkü şeytanı bundan hiç hoşlanmazdı. Bayılmasından veya tepki vermemesinden nefret ederdi. O, acı dolu bağırışları, aman dileyen yakarışları; etin ette çıkardığı şaklamayı, kemiklerden gelen çatırtıları

* “Şeytanlar Ölmez” adıyla, 2019 yılında *Lemur Dergisi*’nde yayımlanmıştır.

severdi. Kan kokusuna, idrar kokusuna; korkunun ve dehşetin o benzersiz rayihasına bayılırdı. Adi herif bunların müptelasıydı. Avını önce vurup sonra tedavi eden, daha sonra tekrar vurup can çekişmesini izleyen manyak bir avcı gibiydi. Ve bu manyağın avı, genç kadının ta kendisiydi.

Bu, yıllardır böyleydi. Ölüyor ve diriliyor ve yine ölüyordu. Ancak genç kadın artık yorgun düşmüştü. Adamın değişeceğini umarak geçirdiği süre onu yiyip bitirmişti. Kabullenmek kolaydı ama dayanmak zordu. Cam kırıklarının üzerinde yürüyormuşçasına daima tetikte olmaktan, patlamasından korkarak her sözünü, her hareketini hesaplamaktan, patlamaların ardından tek başına yaralarını sarmaktan ve en kötüsü de şehvetle üstüne çullandığında istediği her şeyi yapmasına izin vermekten yorulmuştu. Başarısız kaçma girişimlerinden, akıl dışı cezalarından, hayatta kalmak için durmadan mücadele etmekten usanmıştı. Her şeye boş verip zihnini kaplamaya başlayan karanlığa kendini bırakıvermek ve hiç uyanmamak istiyordu.

Acı? Onu zaten uzun zamandır hissetmiyordu. Hisleri öylesine donmuştu ki, önce kalbinin acısı, sonra da etinin acısı kaybolmuştu. Geriye yalnızca içgüdüsel bir yaşama isteği kalmıştı ki bugüne kadar direnmesinin belki de tek sebebi buydu. Ama artık yaşamak da o kadar önemli gelmiyordu.

“Nankör orospu! Kalk! Kalk dedim sana! Bana numara yapma!”

Uzak bir tünelin içinden yankılanırcasına titreşen boğuk küfürler kulağında çınladı genç kadının. Ne zaman “aşkım”dan bir “orospuya” dönüşmüştü? Çok sürmemişti öyle değil mi? Balayında yanlışlıkla atılan tokadın ardından hâlâ aşkım diyordu oysa. Sadece birkaç ay sonra, yediği bir yumrukla sersemlemişken onun “orospu” dediğini işitecekti. İşittiği tek hakaret de bu değildi. Kaltak, çirkin, şişman, işe yaramaz, ezik, salak...

“Geberteceğim seni. Kaçabileceğini sandın ha? Benimsin sen! Benim! Ben bitti demeden bitmez!”

Güçlü eller omuzlarını kavradı. Silkeledi, sarstı. Vücudunun, ipleri kesilmiş bir kukla gibi sallandığını, başının öne arkaya düşerek, yem galalayan bir tavuk gibi, istemsizce bu buyruğu onayladığını hissetti.

“Cevap ver!”

Cevap? Cevap veremeyecekti, çünkü sesini kaybetmişti. Aslına bakılırsa, vücudunun hiçbir yerini kontrol edebileceğini sanmıyordu. Karanlık yoğunlaştıkça, adamın sesi, öfkesi, nefreti git gide uzaklaşıyordu. Bu iyiydi.

Hoş geldin hiçlik, diye düşündü.

Genç kadından cevap alamadığı için az sonra tüm o öfke ve şiddet, bütün görkemiyle yumruklar hâlinde ardı ardına vücuduna inecekti. Sonra tekmeler karnını hedefleyecekti.

“Kısır karı! Bir çocuk bile doğuramadın. Sana mı kalmış kiminle yattığım. Sana mı kalmış hesap sormak!”

Oysa hesap sormak değildi niyeti genç kadının. Yalnızca, cehennemini başka bir kadına satıp gitmek istemişti. Yeni varken eskisine gerek kalmayacağını düşünmüştü. Kurtulacağını hayal etmişti. Adamın, yeni oyuncuyla oyalanırken kırık, yıpranmış eski oyuncuğunu umursamayacağını, yokluğunu fark etmeyeceğini ummuştu. Ne büyük hataydı!

“Boşanmak istiyorsun öyle mi? Al sana boşanmak! Anca cenazen çıkar bu evden!”

Gaddar bir el, saçlarına dolanıp tutamları insafsızca çekiştirerek yüzünü yukarı doğru kaldırdı. Genç kadın yolunan saçlarından çıkan sesi duyabiliyor, ancak saç derisinin sızsısını hissetmiyordu. Adamın nefretle kasılarak çirkinleşmiş yüzünün yüzüne yaklaştığını hissetti. Sıcak, ekşi nefesi genç kadının yanaklarına çarparak burnunun deliklerini doldurdu. Gözlerini açamadığına seviniyordu. Böylece ne çakalinkileri

andıran o delilik dolu ela gözleri, ne de tükürükler saçan, çarpık dişlerle dolu o iğrenç ağzını görebilirdi.

Nefes bir kez daha patladı yüzünde.

“Cenazen dedim! Duydun mu?”

O cenaze belli ki bugün çıkacak, diye geçirdi içinden kadın. Bugün adamın öfkesi dinmek bilmiyordu. Çoğu zaman kan görünce doyuma ulaşır ve kadını gönlünce hırpaladığına kanaat getirerek bir süre sonra kendi hâline bırakırdı. Ama bugün kan onu daha da hiddetlendiriyordu sanki. Kanamak da âdeta bir direnişe, bir suça dönüşmüş gibiydi.

Genç kadın, yüzüne inen tokatla birlikte ağzının içine dolan kanının tadını aldı. Ilık, paslı ve alışılmadık biçimde tatlıydı. Her zamanki acılığı kaybolmuş, şeker yanığı gibi yoğun bir lezzet bırakmıştı dilinin üstünde. Kendi kanını değil de, sanki bir başkasının kanını yudumluyordu. Hayretle, yoğun sıvıyı tadım yapar gibi dilinin altında yuvarlamak istediğini fark etti. Bu, oldukça yabancı ama bir o kadar da iştah açıcı sıvı, onu rahatlatmıştı.

Rahatlamanın ardından zihni de iyice uyuşmaya başlamıştı. Bedenine inen darbeler, kulağında yankılanan küfürler, boynuna yapışan pençe onu hiç etkilemiyordu. Uçsuz bucaksız bir denizde, aheste kıpırdanan dalgaların üzerinde seyreder gibiydi. Farkında olmadan mutlulukla gülümsedi. Giderek yükselen bir vınlamayla, yaklaşan derin sessizlikten hemen önce, adamın hayretle yükselmiş hırlayan sesini işitti.

“Bir de gülüyor musun? Seni...”

“Şebnem! Duyuyor musun beni? Şebnem!”

Duyuyordu tabii ki. Harikaydı! Sessizliği sevmişti!

“Şebnem Hanım? Şebnem Hanım? Beni duyabiliyor musunuz?”

Şebnem gözkapaklarını kırpıştırarak hafifçe araladı. Onları güçlükle açık tutabildiğini fark etti. Sanki minicik yaratık-

lar kirpiklerine ipler bağlamış, göz kapaklarını aşağı doğru çektiştiriyor, kepenkleri kapaması için onu zorluyordu.

Yutkundu ve minik yaratıkların çekişlerine direndi. Gözlerini bir parça daha açtı. Bulunduğu yer cennet olamayacak kadar steril görünüyordu. İçini uğursuz bir önsezi kapladı. *Hastane*, diye geçirdi içinden. Ayakucunda duran, yüzü endişeyle kırışmış beyaz gömleklili kadın da tahminini doğruluyordu.

Kabuk tutmuş dudaklarını yalayarak sormaya çalıştı.

“Ne...” Neden buradayım?

“Ciddi bir kaza geçirmişsiniz. Boynunuz kırılmadığı için şanslısınız.”

Şans? Şans o güne dek kapısına dahi uğramamıştı... Kaza mı?

“Ka...”

Kaza falan değildi başına gelenler! Neden beni kurtardınız, diye sormak istedi. Oysa her şey sona ermişti. Kurtulmuştu!

Şebnem derdini anlatabilmek için telaşla doğrulmaya çalıştı ancak vücuduna söz geçiremedi. Uzun zaman sonra ilk defa acıyı bütün yoğunluğuyla hissediyordu. Boyunluğu fark etti... ve başındaki sargıyı. Sağ bacağı da alçıdaydı.

“Bir daha merdivenlerde dikkat etmelisiniz. Eşiniz sizi bulup yetiştirmeseydi, durum daha ciddi olabilirdi...”

Merdiven? Gülmek istedi genç kadın. *Çok yaratıcı*, diye alay etti içinden. O sırada gülme isteğine başkaldırırçasına akan gözyaşlarını fark etmemişti.

Geri dönmüştü. Çoktan vazgeçtiği yaşamına geri dönmüştü. Yine ölüp yine dirilmişti! Bu böyle devam edip gidecekti!

Çaresizlikle inledi.

Doktorun yüzü bulutlandı. Dikkatle yaklaşarak eğildi ve “Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı Şebnem Hanım? Eğer bu bir kaza değilse...” diye sordu.

Şebnem kendini zorlayarak bir şeyler söylemek için dudaklarını aralamıştı ki odanın kapısı açıldı.